

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Bunevestiri

Mă las pe masa ta cu Duhul Sfânt, poporul Meu, ca să te înviorez în iubirea de Dumnezeu, fiule, căci iubirea de Dumnezeu trebuie hrănită ca să fie. Îți hrănesc iubirea, tată, iar iubirea Mea pentru tine hrănește-Mi-o tu, ca să fac cu tine lucruri minunate pe pământ. O, dă-Mi putere să vin la tine, fiule poporul Meu! Fă-te dor de Dumnezeu cu ființa ta, și tainic să fii tu așa, căci toate ale Mele în om sunt tainic purtate și lucrute, și nici omul însuși nu poate înțelege tainica Mea lucrare prin el, dar Eu dacă văd credință în Mine la om, credință neîndoielnică, Eu fac lucruri minunate cu ajutorul acestui simțământ purtat de om înaintea Mea. Toți păcătoșii care M-au iubit pe pământ cu credință tare Eu cu aceia M-am sprijinit mult împotriva diavolului, care îi dușmănea pe ei pentru credința lor în Mine, Cel milos pentru om, Cel plin de dragoste pentru cel neputincios pe pământ. Mă uit la hoții care fac cruce când pleacă să-și strângă din furat pe cele ce zic ei că le trebuie, și Duhul Meu duios Mi Se moaie de mila lor, căci văd în ei credință și sprijin în Mine chiar când ei fac răul cel trebuincios pentru ei, zic ei, și-ți spun acestea, poporul Meu, că Eu la păcătoși am găsit credință și duioșie pentru Mine, dar la cei ce se cred puternici și mai buni decât cei păcătoși Eu găsesc numai lovituri, numai cruce, tată, numai îndoială în puterea Mea cea pentru om, numai slăbire a puterii Mele înaintea puterii lor, căci ei se dau puternici pentru ei înșiși, dar pentru Mine sunt durere aceștia, căci cine n-are puterea iertării și a bunătății și a umilinței de duh, acela este greu de purtat de inima Mea, căci nu Mă cunoaște. Cel ce Mă cunoaște, acela este altfel, fie el drept sau păcătos, iar cei plini de iubirea Mea în ei trag mereu spre cei plâpânzi, spre cei neputincioși cu duhul și cu firea ca să-i ajute, căci aceia au nevoie de viață, iar viața este mare taină în om, și iată, nu este cel ce știe să înțeleagă taina vieții. O, ce mare M-am așezat Eu, Domnul, în cei păcătoși, care aveau nevoie de Mine! O, numai ei au dor de Dumnezeu, și se vede aceasta de șapte mii de ani pe pământ! Ce bine am putut să fac Eu pe pământ pentru Mine și pentru om prin cei ce apasă cu dreptatea lor peste cei obidiți? N-am putut să fac din ei decât unelte de suferință pentru cei ce le puneau celor greșiți în ochii lor cruce grea pe umăr, durere și suspin, dispreț și judecată de la omul semeț, pentru ca să Mă desăvârșesc Eu prin cei apăsați apoi cu duhul pocăinței, care îl face mare, mare înaintea Mea pe om, mare și slăvit. O, nu este puternic cel care îi stăpânește pe ceilalți, ci este puternic cel care își stăpânește firea. E sterp cu viața cel ce nu iubește pe cei din jurul lui, și nu este viață în om viața care nu trăiește prin iubirea Mea în om și pentru om. Cel ce-și alege singur viața Eu nu Mă pot apropia de acela ca să fac din el unealtă Mie, mică sau mare în lucrul Meu cel de la Tatăl dat Mie cu oamenii, dar pot în cel ce se lasă chemat la Mine ca să-l pun la lucrul Meu, tată.

O, Mi-am dat curaj plânsului durerii Mele de la om, poporul Meu, căci în mijlocul tău Eu pot să plâng și să suspin și să fiu adevărat. Și cum adevărat? Adică să-Mi arăt fața inimii Mele, zdrobirea Mea, pe care omul nu Mi-o iubește, căci dacă Mi-ar iubi-o n-ar căuta să-i fac Eu lui numai bine când el nu face bine. Omul vrea ca Eu să-i fiu lui numai binefăcător și să-i dau după inima lui, căci altfel Mă numește nedrept. Nu-i pasă lui de durerea Mea. Lui îi pasă de el, și are nevoie de binele lui cel de la Mine, de parcă Eu sunt datornicul lui. O, nu vrea omul să cunoască altfel fața lui Dumnezeu, ființa lui Dumnezeu, o, nu vrea, poporul Meu, dar Eu în mijlocul tău îmi dau vâlul în lături și Mă așez înaintea ta așa cum sunt Eu, plin de suferințe, plin de rane de la om, sărac de iubire de la om și părăsit pe pământ. Adesea, din timp în timp, M-au iubit și M-au cercetat păcătoșii, a căror viață era robită de firea cea căzută a lor, căci omul cel zidit de mâna Mea a căzut din binele cel făcut de Mine pentru el și a tras după el fapta lui din fiu în fiu, și

necăjit e omul pe pământ, și puțini oameni se opresc din mersul lor ca să se gândească la firea cea căzută a lor și să se umple de duhul umilinței și al pocăinței înaintea Mea și înaintea omului cel asemenea lui. În pilda samarineanului, pe care Eu am pus-o în cartea Evangheliei Mele acum două mii de ani, am arătat că n-a oprit lângă cel căzut omul mare cu rangul, ci a oprit un samarinean, un om disprețuit, după cum erau priviți samarinenii.

O, poporul Meu, când am venit Eu pe pământ ca să Mă întrupez și să iau trup și chip asemenea omului și să stau printre oameni și să-i ajut cu mila Mea și apoi să Mă arăt Dumnezeu slăvit în mijlocul oamenilor, Eu n-am putut atunci să Mă sprijinesc cu cei de vază între oameni, o, n-am putut, tată, așa cum nici acum n-am putut și nu pot. Între cei de vază cu care M-am ajutat a trebuit mai întâi să-i aduc pe ei la mare umilință, la mare cădere ca să-i pot înțelepți să Mă primească și să Mă cunoască și să Mă creadă fără de cădere apoi din credința cea din cer coborâtă peste om. O, vai de omul care își culege de pe pământ și de la om credința în Mine și în tainicele Mele lucrări între oameni! Când am venit la întâia Mea venire acum două mii de ani veneau mulți după Mine ca să creadă și ca să rămână pe calea Mea cea spinoasă între oameni, dar vai, iarăși plecau întru ale lor, se sminteau și plecau, se săturau și vărsau apoi. Se umpleau de dor de mărire crezând că Eu cu puterea Mea voi stăpâni ca un împărat pe pământ, dar când ei înțelegeau că Eu n-am nimic din lumea aceasta cu împărăția Mea se duceau de lângă Mine, bieții de ei, căci ei nu iubeau durerea Mea, nu iubeau durerea, ci iubeau mărirea, și pe ea o așteptau dacă umblau cu Mine, dar Eu am venit pe pământ ca să fiu Cel durut, Fiul durerii, Cel disprețuit, Cel zdrobit, și nu s-au dat Mie cu iubirea lor decât cei păcătoși, cei care n-aveau nimic pe pământ decât o viață slabă și fără de putere, iar Eu la aceștia le-am arătat calea, le-am arătat iubirea și credința și puterea lor prin acestea și le-am dat putere să se facă fiii ai lui Dumnezeu între oameni și jertfă de iubire pentru cei ce nu iubesc.

O, poporul Meu, îți spun, tată, ca să știi, că fiii lui Dumnezeu pe pământ sunt numai cei ce vin pe calea Mea cea plină de suspin și rămân pe ea cu Mine până la sfârșit, răbdând cu Mine și ca Mine până la sfârșit, tată, și rămânând cu Mine în toate încercările, în toate ispitele, în toate furtunile, ajutându-Mă cu firea Mea cea blândă în ei, căci blândețea Mea din om pune la pământ orice putere potrivnică, orice furtună și orice ispită, tată. Eu cu blândețea Mea i-am poruncit furtunii să tacă și valurilor să se cumintească, și acestea M-au ascultat, căci eram Cel blând. Eu cu umilința Mea i-am iertat pe cei ce Mi-au dăruit crucea ca unui blestemat. Eu cu blândețe fără de seamăn i-am îmbrățișat și i-am mângâiat și i-am sărutat pe tâlhari și pe vameși, pe desfrânați și pe hoți, pe ucigași și pe neputincioși cu tot felul de neputințe ca să le dau putere să se facă fiii ai lui Dumnezeu apoi, căci așa iubire Mi-a spus Tatăl să arăt că am, că din El o am și o arăt c-o am, căci n-am venit să judec, ci să iert am venit, și am venit să-i dau omului mereu, mereu putere să se facă și să fie al lui Dumnezeu pe pământ, căci a fi omul, înseamnă a fi al lui Dumnezeu pe pământ și nu al lui însuși. Amin.

Și acum, poporul Meu, îți dau iubirea mamei Mele Fecioara ca să-ți mângâie sufletul, tată, ca să-ți aducă putere și înnoire, tată. Ea a fost slujită de îngeri pentru venirea Mea prin ea pe pământ, dar și ea a slujit pe îngeri. O, cu ce a slujit ea pe îngeri? Fiilor, fiilor, omul care este blând și smerit este slujitor îngerilor slujitori de la Dumnezeu, tată, ca și omul cel aspru și semeț în sine, care este slujitor îngerilor cei căzuți de la Dumnezeu. O, mama Mea Fecioara a fost dulce la fire și aplecată după om și pentru om. Când ea slujea între oameni era plină de pace și de blândețe, plină de frumos ca și Dumnezeu. O, tată, omul care dorește după Dumnezeu, iubind așa, acela este om frumos, om cu viață vie, tată, iar cel viu împarte viață, și așa împărțea mama Mea Fecioara, împărțea ce avea din avutul ei cel de la Dumnezeu pus în ea. Hai, mamă, hai cu slava mângâierii Duhului Sfânt, căci El este Mângâietorul și este Duhul Nostru, mamă. Amin, amin, amin.

– *Le dau, Fiule, Duhul Tău, pe Care și eu îl am. Le dau ce am, le dau din mine, căci unii din ei sunt plini de durerea Ta în ei și nu-i știu ceilalți, căci ei își ascund pe cele durute în ei, căci*

sunt umiliți și sunt aplecați sub mare dispreț și sub încercări pe care nu le pricep cei alăturați lor. îngerii slujitori de la Tine le slujesc lor și stau ajutători în toată vremea tainic lângă ei, căci crucea Ta e cu mare durere, cu mare cădere pe cale sub ea, și nu e cel ce se bagă sub ea lângă cei îmbrânciți sub lovituri ca să cadă și ca să se zdrobească ei sub mersul Tău cel greu. O, Fiule scump, în toată vremea cea de peste cincizeci de ani, de când Tu stai pe pământ cu a doua Ta venire prin această lucrare de cuvânt, numai așa ai mers, așa, ca și azi, Fiule. Pe trâmbița Ta Verginica o părăseau toți, mereu, mereu o părăseau după ce veneau ca să-Ți audă cuvântul, și n-aveai cu cine să Te sprijinești cu lucrarea Ta cea grea prin ea, căci fiecare avea ale lor de făcut și nu se dădeau la făcut, căci îi durea facerea, ci mai degrabă cădeau din credința cea în venirea Ta prin acest cuvânt decât să stea la făcut, și le plăcea să rămână stârpitură ca tot omul, care nu Te trăiește cu iubire și cu credință și cu lucrul cel pentru Tine și pentru venirea Ta, Fiule cu mersul greu. O, când nu le mai convenea, găseau nod în papură și dădeau în trâmbița Ta cu vină și cu ură, și dădeau în Tine, dădeau cu pietre în cuvântul Tău, Fiule de sub cruce. Numai cei blânzi cu duhul și smeriți cu inima, numai aceia n-au ieșit de sub cruce, numai aceia n-au fugit, numai aceia au rămas, dar puțini, puțini au fost așa cum ești Tu, blânzi și smeriți. Blând este cel ce iubește și iartă fără de judecată, adică fără de capăt, iar smerit este cel ce se apleacă și se împarte fără de poticnire și fără de părtinire pentru cei ce se fac fii ai lui Dumnezeu pe pământ, și se împarte fără de plată de pe pământ, Fiule dumnezeiește smerit și nu omenește, căci omul care se smerește face aceasta ca omul și nu ca Dumnezeu, în Care se ascunde taina smereniei inimii. Amin.

O, popor al cuvântului Fiului meu, omul care dorește după Dumnezeu, iubind așa, acela este frumos foarte și este cu viață vie în el. Eu aceasta împărțeam în jurul meu, și iubind pe Dumnezeu împărțeam. Cel ce nu împarte iubind pe Domnul, și pe semeni la fel, acela împarte altceva, și tot așa și agonisește. Cel ce împarte ca Dumnezeu, acela primește suferință pe pământ și se hrănește cu lacrimi pentru calea lui cu Dumnezeu, iar lacrimile sunt iubire în cei ce plâng cu Dumnezeu. Așa se făcea în mine lacrimă iubirea înaintea Domnului pentru tot omul zdrobit și căzut, și ceream Domnului ridicare pentru toți, căci voiam să-l aibă Dumnezeu pe om.

O, voi, copii duruți sub crucea venirii Fiului meu, vă rog, copii duruți, prindeți puteri din puterile cerești, care stau pe lângă voi ca să vi se dăruiască și ca să puteți voi pentru venirea Domnului cuvânt peste pământ. Vă rog cu duioșie, întăriți-vă duhul duios și sprijiniți-i pe cei ce vin ca să se facă fii ai lui Dumnezeu prin iubirea lor de Dumnezeu și prin dor, căci vine vremea să vină mulți ca să le dați putere și credință în dar de la Dumnezeu, prin cuvântul Său care vine la voi, și ca să le dați duhul statorniciei, căci Domnul își va înmulți lucrarea Sa pentru cei aleși ai Săi de pe pământ și le va da lor înfierea și viața și vor avea aceștia viață vie, neclătinată în ei, iar viața aceasta va fi credința lor până la sfârșit și netăgăduirea cuvântului care vine la voi ca să fie el înviere peste mulți. îngerii lui Dumnezeu vă sunt slujitori în toate suferințele voastre cu Domnul, iar voi sprijiniți pe poporul Domnului și dați-i mereu viață vie ca să aibă pentru zilele ce vin, căci aproape este Domnul, și ziua Lui vine, și va fi ea a doua zi a voastră, odihna lui Dumnezeu în om și a omului în Dumnezeu, împărăția Lui cea promisă. Amin.

O, popor al Domnului, întărește în mijlocul tău Duhul Domnului! Răbdați până la sfârșit, fiilor, iar cei ce vă disprețuiesc pe voi pe pământ nu vor găsi altă plată decât ceea ce vă împart ei vouă, precum și cei ce vă binecuvintează pentru că sunteți ai Domnului, așa firavi cum sunteți, nu-și vor pierde plata, ci vor afla ceea ce vă împart ei vouă, căci dacă vă și ajută cineva cu cele ce sunt din lumea aceasta, pentru că nu sunteți ai lumii, nimeni să nu vă judece pe voi sau pe ei, căci avutul lumii se duce acolo de unde vine, nu la Dumnezeu, dar omul dăruitor cu cele ale lui vine ca un vameș și întoarce în bine fapta sa și se dă Domnului cu credința sa și cu suspinul lui pe calea cea grea pentru Domnul pe pământ, că pe pământ pentru Domnul e ca pe pământ, și trebuie lucrat ca pe pământ, așa cum și Fiul meu a lucrat acum două mii de ani pentru nevoile

Evangeliei înaintea oamenilor pentru ca să poată să meargă El cu mersul cel de pe pământ ca să arate omului calea spre cer apoi.

Pace vouă! Ca și Fiul meu vă fac urarea păcii. O, dacă ați avea voi sprijin durerilor voastre pentru venirea Domnului! O, n-aveți sprijin, și sunteți disprețuiți adânc! Cine vă face pe voi de râs înaintea lumii, aceia au uitat de iertarea păcatelor lor și scot sabie spre voi și scot sabie spre Domnul. Mă voi ruga Domnului pentru învierea credinței și a iubirii lor pentru voi, și vor lua ei plată fără de margini dacă se vor apleca să stea iarăși îmbrățișați cu voi în iubire, căci omul care dorește după Dumnezeu și după voi, iubind așa, acela este om frumos și cu viață vie în el, om cu dor în el, iar dorul întărește viața și o hrănește ca să fie. Amin.

O, ferice celor ce doresc după voi, fiilor care stați Domnului cale ca să vină pe pământ! Și dacă așa a fost orânduiala Lui, fiți răbdători purtându-L pe Domnul, căci răbdându-le pe toate, așa S-a arătat pe pământ Fiul meu. Amin.

Pace ție, popor de nou Ierusalim pe pământ! Așa te-a numit pe tine Domnul. Cel ce nu-L iubește pe Domnul Dumnezeu tău, să fie anatema! Acesta este cuvânt spus de râvna apostolică a ucenicului Fiului meu, Pavel apostolul, vas al Duhului Sfânt al Tatălui meu și al Fiului meu, iar eu spun: cel ce nu te iubește pe tine pentru că ești al lui Dumnezeu, acela este anatema, și să se trezească acela. Amin.

Eu, Doamne, m-am făcut bunăvestire de cuvânt peste poporul Tău și peste cei duruți de sub crucea venirii Tale. Să vină spre Tine și spre cuvântul Tău cei ce vin, să vină și să ia în ei viață vie, iar Tu îi vei învăța pe ei. O, vino, tu, cel ce vii, și Hristos te va învia! Vino și rămâi, rămâi în iubirea Lui! Amin, amin, amin. „Așa să fie” înseamnă acest amin.

– O, mamă, cel ce vine la Mine Eu îl primesc cu brațele desfăcute și îl sărut îmbrățișându-l, numai să rămână el cu iubirea Mea, mamă, și să Mă mângâie cu ea, căci sunt tare durut. Când am plecat spre cruce, și apoi prin înviere și prin înălțare am plecat la Tatăl ca iarăși să vin, și iată, am venit, precum am făgăduit că voi veni, le-am spus atunci ucenicilor Mei: «Rămâneți în iubirea Mea!». O, fericiți sunt cei ce rămân în iubirea Mea, în poporul Meu de azi, care este iubirea Mea și în iubirea Mea este. Eu, mamă, prețuiesc mult acest popor, și îl iubesc fără de margini pe cel ce crede în Mine ca să pot veni Eu pe pământ la cei ce cred așteptându-Mă să vin și netăgăduindu-Mă așteptând. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Eu rămân în iubirea ta, fiule. Pe ea Mă sprijin, în ea îmi găsesc puterea în zilele acestea. Tu ești mic și ești slab, dar Eu sunt mare prin puterea ta cea mică. Eu rămân în iubirea ta și ți-o păstrez Mie, și în ziua a doua a lumii voi arăta rodul ei, prin care Eu am putut să-Mi săvârșesc biruința Mea și toată Scriptura împărăției cerurilor pe pământ curând, curând, și cer și pământ nou curând, curând, căci Eu sunt Cel adevărat în tot cuvântul Meu. N-au fost mai buni cei prin care Eu, Domnul, Mi-am împlinit Scripturile în toate vremile, dar au fost cu credință netăgăduitoare, și pe ea Mi-am zidit Eu împlinirile Mele între oameni.

Pace ție, popor al credinței cea de sus! Să nu-ți culegi credință de pe pământ înaintea Mea, ci din cer să iei, tată. Un picuț, și ajungem la praznicul învierii, și voiesc să vă mângâi în suferință, fiilor, și să vă ung ranele inimioarelor voastre, tată. Pace vouă!

Pace ție, poporul Meu! Te numesc bunăvestire peste pământ, că din mijlocul tău Eu Mă slăvesc în cuvânt în zilele acestea și sunt în iubirea ta, așa cum am făgăduit, și tu vei avea ceea ce ai de la Mine dat.

Eu rămân în iubirea ta, poporul Meu. Amin, amin, amin.

25-03/07-04-2009